

Jan Nepomuk Štěpánek
Z a s n ě ž e n á c h a t r ě
Původní činohra v 1 jednání

Osoby:

Ondřej, chudý tkadlec

Terezka, jeho žena

Michálek

Petrík jejich děti

Rozyňka

Jednání jest v horách, zimního času

Prostá světnice v Ondřejově chatrči, dvěře do síňky, jiné stranou do výstupku, okno a krb.
Temno.

Ve světnici tkalcovský stav, motovidlo, kolovrat, opálka s cyroky, stůl a dvě židličky, na stěně dřevěné hodiny, právě bijí sedmou.

První výstup
Ondřej samotný

(vyjde z výstupku, šmatá sem tam, až se dopídí stolu, hledá traubník, nalezna křeše, rozsvítí si kahánek). Hu! Dnes tam mráz, v posteli mne záblo! (Jde k oknu, smekna čepičku, klekne, a pomodlí se, pak odbírá se za stav.) Pojd' sem, člunku, a lítej! - Ale snad abych si dřívě zatopil, mně křehnou prsty. (mne si ruce) Toť to dnes notně přituhlo. Sedm hodin a pro jinovatku ještě ani stromu nevidět! Letos nám to po kozlich přitápí; - Nevím, co počnem, bude tak dyl.

Druhý výstup
Terezka, předešlý.

T. Pomáhej Bůh, Ondřeji.

O. Dej ti Pán Bůh dobré jitro, Terezko! Dnestě tam krutý mráz!

T. Děti jsem přikryla, čím jsem jen mohla, a přece jsou jako led.

O. Bude-li dlouhá ta zima, zle bude s nám, mil ženo:

T. O můj milý Bože, že jsme tak příliš v chudobě.

O. Chudoba cti netratí: ale, -

T. Hlad je zlý - myslíš?

O. Ba právě. Co pracně vyděláváme, nedostačuje -

T. Jen když nám Bůh dopřeje zdraví, i z chudoby si tolik nedělám.

O. V naší prost'ouneké chatrči je svatá svornost, upřímnost; Bůh nám dopřál zdravých dítek, také nám dopřeje, by jsme je mohli vychovat.

T. Pak ony budou pracovat a o nás pečovat. Budou nás podporovat, až zestárnem.

O. Terezko! Pamatuješ se ještě před šestnácti lety, co nám tvůj nebožtík otec řekl, když ho o tebe žádal? „Ondřeji, tys chudý, jsi ale pilný a pracovitý, když jsem já si svoji bral, neměla ani stoličky, na kterou se posadila, a já - já - slovem, já neměl zrovna nic, a Pán Bůh nám požeňnal, že jsme byli svorni, že jsme byli spokojeni; - Tak i tobě dávám svolení, buďte svorni a v bázni Boží, živ Bůh vás zachová.“

T. A Bůh nás zachoval, až do dnešní chvíle a zachová nás i budoucně. Požeňnání mého roztomilého otce je s námi. V našich dítkách nám vyrůstá podpora našeho stáří -

O. Michálek, Michálek se již hezky k světu. Ten by měl být kupcem, kterak umí prodávat. - Ach můj Bože, ten kousek plátna! zač pak to stojí? - Kdyby aspoň bylo hodně osnovy, aby se i hodně prodávat mohlo.

T. Že se ale Michálek včera nevrátil, dělá mně řeče starosti.

O. Ovšem! by se byl mohl již včera navrátit - ale snad seběhl až do města, aby dráž prodal; a tedy tu ještě tak za tmy nemůže být.

T. Pustili se ale v noci na cestě lehkoli nemohl zabloudit, zapadnout sněhem do závějí. Ach, můj milý Bože! jen na to pomyslím, trne mi srdce.

O. Bůh je s ním a s námi. Jdi, jdi Terezko, zato. Mluvením nepřibějvá práce, pracováním ale přibějvá chlebička.

T. Však nemáme ani sousto doma; večír jsem dala dětem slední nedojedek.

O. A sama jsi šla hladová spat. Michálek musí přinést chleba, přikázal jsem mu, za peníze aby hned nakoupil; - Což peníze nám? - Přize ještě mám as na půl druhé kopy plátna - tedy Božího chlebička, trochu mouky a tak nějakého vařiva - to nám zas potrvá. Jen co dá Bůh přečkat zimu, bude nám volněji. Jaro již poskytuje, jahod, léto bobů a brambor, podzimek ovoce, - ale - ale zima, ta nedá nic, ta vytráví, kde co!

(Ve výstupku volají děti.) Maminko! maminko!

T. Aha! Děti již vstávají. (odejde tam)

Třetí výstup Ondřej samotén

(postaví se ke stavu) Co platno, ženě strachy dělat? mám ale sám starosti o toho chlapce; bujný jako hříbě a odvážlivý jako veverka. Ať ho jen divokost někam nezamrštila.

Čtvrtý výstup Terezka s Rozinkou, předešlý

T. (vyvádí Rozinku) No, Rozinko, jak pak se říká, když se vstane!?

O. Pán Bůh dej dobré jitro! - A všechno, co s dobrého žádáme, od Boha máme žádat. Vyspala jsi se?

R. I ano, tatínku, ale jedla bych.

O. Sotva jsi procitla, již by jsi jeda?

R. Vždyť jsem ale celou noc nic nejedla, a noc je přece dlouhá, delší než den.

O. To den v zimě.

T. A v noc se bez toho nejídává.

R. Já vím, ale když se mně chce jíst. A také jsem se již pomodlila, tedy můžu jíst.

O. Ach, milé děvče! - U, jen ještě počkej!

R. Ale tatínku, nebude to dlouho?

O. Nebude; zatím tuhle svíjej přízi, a nebo počkej - spočítej mi, sedm a jedenáct, kolik je to?

R. Sedm a jedenáct? počít) - osmnáct; Tatínku, už umím počítat až do třiceti - až budu umět počítat do sta, budu motat a počítat pásma. - Ale maminko, aspoň kousínek chlebička.

T. Víš-l co, je tam ještě trochu sušených šípků - těch ti dám.

R. Třebas - ale ty škrábou, radši chlebička, jen dost malý kousek.

O. Rozinko, nevybírej si.

R. (sepne ručičky) Jen kousek, jen malinkrlnký kousek.

T. (pro sebe) Kdybych ho měla, s radostí.

Pátý výstup.

Petřík, předešli

- P. (vyběhne) Vistahta! tam dnes asi mráz! oko jako kožich, již na něj dýchám skoro čtvrt hodiny, nechce rozmrznout.
- O. No což? Nevíš, co se patří, když se vstává?
- P. Dej Pán Bůh dobré jitro, tatínku, dobré jitro, maminko!
- R. No? A mně nedáš dobré jitro?
- P. Jdi, ty pouzdro! - Dnes, dnes se to bude vozit na sáňkách. Od naší kůlny se spustím a pojedu - ojedu zrovna dolů až k rohatně. To to pojedje jakby letěl.
- R. Mne musíš také nechat jezdit.
- Terezka (jenž zatím zatopila) Ty se neopovážíš jezdit sám, neškuli s Rozinkou; dvakrát jsem ti sáňky přeschovala, pokaždés je našel, potřetí je spálím.
- O. Místo sáňek sedneš si k motovidlu a přemotáš na cívky pět přadýnek - pak ti dovolím.
- P. Pět přadýnek? O jemináčku, dnes tedy ze sáňek nebude nic.
- O. Tedy dělej a sedni, já sám s dnes taky připílím. (sedá si za stav)
- P. Tak ne až po snídani, motovidlo by šlo bystřeji od ruky.
- T. Po snídani? - Snídani dnes přijde asi pozdě.
- R. + P. Pozdě, a proč pak?
- O. Nevíte, že Michálek šel včera do města, aby tam prodal kousek plátna, ten teprve přinese chleba.
- R. To bude dlouho!
- T. Inu, dokad nepřijde.
- P. Ha! Michálek! - O Michálkovi se mně dnes zdálo.
- T. Co pak?
- P. Ha, ha! - Náš Michálek se vracel z města a v krosně měl několik bochníčků chleba; najednou přišel ke třem dubům, pác, sklopýtł do závěje, oněm ani památky.
- T. Můj Bože!
- P. Je-li pravda, co se mně dnes zdálo, snídani hned nedostaneme.
- R. O jemináčku, a mně se chce tak jíst!
- P. Mně také.
- O. Větším dílem, když není co jíst, hlad nejvíc upomíná.
- T. (starostlivě) Ale můj milý Ondřeji! - Co se Petříkovi zdálo -
- O. Byl sen! - Petřík těká celinký den po horách, není divu, že se mu zdá o padání - o závějích, a o Michálku, rot že čeká na chléb; a včera večír mluvili jsme o Michálkovi. No, tu máš celý jeho sen.
- T. Ať dělám, co dělám, té úzkosti se nemůžu zprostit. (jde ze dveří)

Šestý výstup. předešli bez Terezky

- O. No, Petříku, motadlo čeká!
- Petřík Hned; jen ale kdybych neměl takový hald. (sedne si k motovidlu)
- R. Ach, já také.
- Petřík Tatínku, maminka, myslím, na podkroví ještě několik homolek, půjdu pro ně.
- Ondřej Již jsi je zas vyšťoural? Dokud ti je matka nedá, nevezmeš si.

Sedmý výstup Terezka. předešli.

- T. (užaslá přikvapí) Milý muži! ..., pro otýpku roští na dvorek, abych vám mohla hodně zatopit, ale co se již se dveřma nahmoždím, otevřít je nemůžu. Snad jsou přimrzlé.
 O. Hm! Jen se hned všeho nelekej! Toť se lehko spraví. (vstává od stavu)
 P. (vstává rychle od motáku) Hned budou dokořán. Nepůjde-li to po dobrém, vezmu sekyrku. (odběhne)
 O. Ten kluk je v stavu rozsekat dvěře (odkvapí za ním)

Osmý výstup
Tereška, Rozinka

- Tereška Milý Bože! Co jsem se nahmoždila, ale zrovna jak by je přikoval.
 R. Maminko, budeme moct ven, - však on je tatínek otevře.
 T. Nevím, co za ouzkost dnes ve mně, až to srdce svírá. Ať dělám, co chci, pořád se dnes jakého neštěstí obávám.
 R. Ale maminko, mně se chce hrozně jíst.
 T. Od srdce bych ti dala, kdybych co měla.
 R. Tak aspoň ty šípky.
 T. (jde pro ně) Tu máš! (dá jí hrst sušených šípků) Tím se nenajíš.
 R. (jí) Zatím přijde Michálek a přinese chlebička?
 T. Dej Pán Bůh, abys to šťastně uhodla.

Devátý výstup
Ondřej, předešlí

- O. (s lopatou, unavený)
 T. (naň pohlédnouc) Bože na nebesích, i co je? Co se stalo? Muži, Ondřeji! Ty jsi celý ulekaný, co se stalo, pro Boha?
 O. (mdle) Sněhem zasypána naše chatrč, ze dveří nemožno!
 T. Svrchovaný Bože!
 O. Přimrzlé dvěře jsem sotva odtrhl, tu na mne sesul se zával sněhu, div, že mne nezasypal. Celý ulekaný lopatou odhazuju, prohazuju, co síly mám, světla se však dopídit nemůžu.
 T. Má ouzkost nebyla nadarmo! Bože! Snad po nás je veta! Hladem, oj hladem co počnem?
 O. (dodává si srdce) V Boha naše doufání! Když nejhůře, Bůh s pomocí nejbliže (volá ze dveří) Hej, Petříku!
 P. (venku) Hned, tatínku.
 O. Kde pak jsi,
 P. No na podkrově.
 T. Pro Boha, ať ten chlapec někam neleze!
 O. Sám jdu hned na podkrov, snad tam odtud dohlídnu do oblak (podává Terezce ruku) Terezko! Tenkrát, když jsem se před pěti lety opozdil, že mne noc přepadla - tenkrát jsem byl ve velikém nebezpečnosti a Bůh mne chránil, Bůh mne zachoval pro tebe, pro naše dítky! - Pomni, že bez vůle Boží vlas z hlavy nesejde - důvěřuj v Nejvyššího, onť náš všemohoucí ochránce. (odejde)

Desátý výstup
Tereška, Rozinka

- R. Ach má rožmilá maminko, co jste to řekla, že co si hladem počneme?

T. (objímá a vine ji k srdci) O dítě! (aby ji upokojila) I nic, já jen myslila, že Michálek dlouho nepřichází a že se ti už chce jíst. (pro sebe) Jestli zdet' vyměřen konec živobytí mému - staň se! - vidět však umírat dítě své - vidět je hladem umírat - a žádná, žádná pomoc, toť trojnásobná smrt! - (pláče)

R. Ach maminko, když vy pláčete, musím taky plakat. Mně je tak smutno; Ach se aspoň Michálek vrátil.

T. Ach! Kdyby se vrátil. (rozpomenouc si, těší ji) Jen mlč, Michálek už jde.

R. Ach nejde, maminko!

T. (pro sebe) A přijde-li, kde nás bude hledat? V hrobě? - Naše obydlí bude naším hrobem, náš hrob - naše chatrč. (lomí rukama) O já nešťastná matka!

R. Pláčete, maminko! že jsem chtěla chleba, nedělejte si z toho nic. Mně se nechce jíst.

T. Milé dítě, už se ti nechce jíst? Mně se taky už nechce.

R. Také už nemáte hlad? To jsem ráda, že vás hlad netrápí.

T. O dítě, zlatinké dítě, od tebe se musím trpělivosti učit?! - Budiž! - trpělivě chci snášet, co nás potká zlého.

Jedenáctý výstup
Předešlí, Petřík, později Ondřej

T. Jak je, Petříčku?

P. Nanic, naše chatrč je celá pod sněhem a kdo ví, jak vysoko ještě sníh nad námi.

T. (skoro k omdlení) Pane na nebesích!

O. (kvapně) Bůh nesešle ti pomoc--!

T. (slzavě hořekujíc) Ach ubohé děti! (velmi slabě) Ach Ondřeji!

O. Sněhu na všech stranách, sněhu Bůh ví co nad námi - hory vkol nás plné sněhu, a my vprostřed těch hor! Na prohazení ani pomyšlení! - Bidlo jsem prorazil vikýřem; Bůh ví, dosáhlo-li nad sníh.

T. Co počnem? - Snad tu nemusíme zahynout?! - O můj Bože!

O. Čím větší nebezpečnoství, tím víc nabývej srdce. Horníci chodívají hned zrána, jistě, že i dnes půjdou, a nenaleznou-li naši chatrč - budou hledat - hledat, až naleznou, a nás osvobodí.

T. Nepřijde-li jen pomoc pozdě - nemáme sousto chleba.

P. Již nejsou na půdě ani ty homolky.

T. Ni, nic a nikde nic.

P. A vyšli-li i horníci, jakpak naleznou naši chatrč, když celá pod sněhem?

O. Dobře máš synku! Musíme hledět, jim dávat znamení!

Petřík To bidlo snad, co jste prostrčil vikýřem?

Ondřej To, kdož ví, prolezlo-li, a toho by si zdaleka ani nevšimli. - Rychle pro dříví!

T. Pro dříví? Zapomenul jsi, že ne dvorek nemůžem?

. Snad je přec k němu proházíme

O. A kam odhazovat sníh?

T. O milý Bože, tedy žádná pomoc?! O. Ohlíží se po světlici, bere kolovrat a moták do ruky, promýšlí se, postaví oboje na místo a odkvapí ven.)

R. Ach maminko! Co pak chce tatínek?

. Neplačte, maminko! - Hleďte, já se nebojím, proč by jste vy se bála?

Ondřej (přináší starou kolíbkou a ostaví ji před sebe) Tebe ted' nepotřebujem, ty nám pomoz z nouze! Petříku, sekyrku.

P. (podává mu ji)

O. (roztlouká a rozsekává kvapně kolíbkou)

T- T. (hledí naň zoufanlivě) Muži, co myslíš?

- O. Kde jen co, na oheň přiložíme.
 T. Pro všechno na světě! Snad nechceš - zapálit - by jsi nás tím od krutější smrti, smrti hladu vyprostil?
 O. Co ti napadá? - Tím ohněm chci rozpustit sníh nad komínem, a když jen kouř dostanu ven, předc pak někdo přijde na pomoc.
 T. Človče! Jak pak by mohl kouř skrz tolik sněhu? Chceš nás všechny zadusit?
 O. (ustrnutý) Ubohá ženo! Máš dobře! (porozmysliv se) Vzhůru za mnou na patro, Petříčku! - Terezo! Rozynčinu modrou zástěrku! Honem!
 T. (skočí a dá mu ji)
 O. Sekyru vem s sebou! (odkvapí)
 P. (se sekyrou za ním)

Dvanáctý výstup
 Tereza, Rozenka

- T. Bože, snad jsi mu dal dobrý nápad!
 Rozinka Maminko, Přijde s tatínkem už taky Michálek? (slyšet tlouct)
 T. Což asi tam tluče?
 R. Maminkoš mně se nechce žít - ale až Michálek přijde, vid'te, že mi ukrojíte velký kus chleba, . Maminko, ještě máte šípky,
 T. Ach dítě, nemám. (pootvívá dveře, roztržitě naslejšchá, co od střechou dělají)
 Rozynkoš přenášej ty cívky tamhle za stav.
 R. (k tomu se má) Aby Michálek měl kam postavit krosnu s chlebičkem,

Třináctý výstup
 Ondřej, Petřík, Předešlé

- O. (ve dveřích) No tak - jiného bych již nic nevěděl,; Bohu odevzdávám ostatní. Nejvejš v lomenici prorazil jsem střechu, do sněhu vzhůru vtlačil jsem tyčku, k ní přinastavil, přivázal ještě jednu a k té ještě třetí. Modrá zástěrka nejvejš na první přivázaná snad bude planout a kejvat o pomoc.
 P. A horníci ji spatřejí-
 T. Ale jestli horníci na jiné straně někde jiným nešťastníkům pomáhají, což o nás můžou vědět,
 P. Ale tatínku, jen jestli prolezla nad sníh?!
 O. (ruce mu klesnou) Potom! - potom nám ovšem nic jiného nepozůstane, než do vůle Boží se odevzdat! - Pojď, Terezo, pojd'te, děti. Nejvyššímu Pánu náleží naše živobytí - on nám ho propůjčil, on jediný nám ho popřál aneb odejmout může. (klekne ve prostřed světnice)
 T. (klekne vedle něho)
 Rozinka
 Petřík z obou stran
 Ondřej
 O. (srdečně) Pane na výsosti! Pohlédni na nás, a jestli vůle tvá, jestli sešli nám brzy svou svatou pomoc; ustanovil-li jsi však dnes konec životu našemu, ulehči a zkrat' nám bolest, a tam řim nás na milost.
 (Zkroušená, tichá modlitba ode všech)
 (při té tichosti slyšet silné udeření, všichni se lekají)
 O. Bože, snad se patro neprolomilo!
 T. Ach snad sníh nás zamačká!
 R. (přivínuje se bázlivě k matce)

T. (žalostně ji k srdci vine)
O. (vstává v bolestném očekávání)
(Opět silné udeření a hrabání nad světnicí)
O. (s vyjasněnou tváří) Co to?
P. Jakoby někdo hrabal.
O. Dej Pán Bůh! (oddechne si)
(Krbem slyšet šůry temný hlas) Hej! kde kdo? - Otče, matko!
P. (pláče radostí) Náš Michálek! náš Michálek!
R. Ach náš Michálek!
O. (s nesmírnou radostí padne Terezce okolo krku, vytrhne se rychle, pozdvihne oči a ruce k nebi) Když nejhůře, Bůh nejbliže! (kvapí ke krbu)
T. (radostí pláče) Ochrana z nebe!
M. (z krbu) Hej! - Můj Bože! Což neslyší žádný? - Snad - hau! hej!
O. (do krbu) Michálku! Michálku! (vykročí do kuchyňky, nechaje dveře otevřené a také tam křičí) Michálku, synu!
M. Ha! Vy, tatínku? vy? živ! a Kde maminka?
O. (přitočiv vezme Terezku za ruku a táhne ji do kuchyňky) Ozvi se mu!
M. Proč neodpovídáte?
T. Michálku! Synu, my jsme živi, můžeš ak k nám?
Michálek Kdyby nebyl ten komín tak ouzký, hned bych byl u vás. Co dělá Petříček a Rozynka?
Petřík (mezi dveřmi) Tu jsem.
R. Rozinka taky.
P. Neseš chléb, Michálku?
Rozinka Máš něco jíst?
M. Mám, mám, chleba dost! Zavolám na strejce Bartoně, aby mi z krosny podal bochníček.
R. Chlebička, chlebička přinesl Michálek.
P. To se to bude šupat -jen kdybych ho už měl.
O. Shod' pak těm dětem kus chleba, Michálku!
Michálek Hned. Bartoň ho již podává.
O. Je Bartoň taky nahoře?
M. Již přes půl hodiny prohazují. Co nevidět budou u dveří, a potom - potom jsem u vás.
O. (k Terezce) Již půl hodiny prohazují!! - Když jsme byli v největší nouzi, v nejkrutějším strachu, že snad hladem zahynem, staral se Bůh o nás. Kdo v Bohu doufá, v Bohu nalézá ochranu. Nyní ale půjdu, budu prohazovat, co ruce stačejí; vím', že již nebude marná práce. A když se sejdu s našimi osvoboditeli - budu Nejvyššímu děkovat za jeho ochranu. (vezma lopatu, spěchá ven)

Čtrnáctý výstup

Terezka, Petřík, Rozynka

T. (objím dívky) Snad abychom šli všichni pomoci tatínkovi.
P. Hned! - Jen bych se rád dočkal, až nám shodí Michálek kus chlebička.
R. Ach! a Rozynka taky.
M. Tu máte chleba!
(bochníček chleba padne do kuchyňky)
P. (rychle doskočí za dveří, vezme bochník, skočí pro nůž, ukrojí sobě a Rozynce) Tu máš!

T. Tak jezte, ale děkujte Bohu, že vás ochrání před zahynutím-

P. Maminko, jakživ sem nic tak dobrého nejedl. A jakživ jsem Pána Boha neměl radši, jako že nám dal tenhle chléb.

R. Maminko! já potom budu se celý den modlit. Tu máte, jezte, taky.
(Venku slyšet hlomoz a Michálka)

T. Ochránění jsem, osvobozen jsme. (běží ke dveřím, děti sní)

Patnáctý výstup

Ondřej, Michálek, předešlí

O. (vede Michálka, drží ho obejmutého a líbá)

T. (objímá ho vroucně) Náš ochránče, náš anděli strážce!

R. + P. (rovnou se k němu) Michálku, bratříčku!

M. (udychtěný a posněžený, naspod nohou prkýnka, jež však hned obvazuje odhodí) Chvála Bohu, že jste všichni zdraví, že jsem zas u vás.

O. A, jak pak jsi se k nám došel?

T. Ty můj synu! tys náš ochránče!

M. Sotva jsem včera plátno prodal, dobře prodal, nakoukl jsem tedy chleba, mouky a i kousek uzeniny pro vás, tatínku -

P. Rozynko, chleba, mouky, maso! -

M. A chvátať jsem, jakoby mne honil, aby jste se mne na večír dočkali -

P. A my jsme šli o hladu spat.

R. Ba arci.

M. Do hor jak jsem přicházel, tu' chumelice, že jsem ani před sebe neviděl, sotva jsem se sněhem koal. Ještě dvě hodiny cesty, tma tu, sníh se jen sypal, jakoby svět měl zapadnout; -

T. Ubohé dítě, a kde paks zůstal?

M. I dodrápal jsem až k strejci Bartoni a rosil jsem ho, aby mne doprovodil domů. „Máš rozum, chlapče? co ti napadá? v noci míli cesty v takové chumelici, jakou na léta nepamatuju. Zůstaň u nás, a zejtra časně ráno půjdu s tebou“

O. A šel s tebou?

T. Zůstals tam?

M. Musel jsem zůstat, usnout jsem ale živou věcí nemohl. Mohly bejt as tři hodiny o půlnoci, vstal strejc, já hned taky z lavice a chystal jsem si krosnu. Strejc vyšel ven, ale nastojte! sněhu leželo tolik, že jsme ze dveří nemohli. -

T. Ach Bože! to leknutí taky jsme zkusili.

M. Hned jsme si na nohy odvázáli šlapky, proházeli cestu, požádali ještě ostatních chalupníků, aby šli s námi, a vydali jsme s, tam - Bůh sám vi. A otloukali jsem se, až počalo svítat. -

P. Kdy pak jste šli? K dubům?

M. Žádný se nemohl pamatovat, kde jsme; kam jsme pohlédli, sněhu, však jen sněhu a sněhu - nikde ani stromečku ani komína, jen jakoby sníh i ty hory chtě zarovnat.

R. A nechtělo se ti jíst?

M. Bartoň vrtěl hlavou, já naříkal - susedé báli se neštěstí. Tu' najednou zhlídl jsem vrcholky tří dubů u rohatiny. „Vpravo, vpravo se držme,“ volal jsem.

O. A nerozeznal jsi domov?

M. Nic než sníh, a o chatrči ani památky. A jak mně bylo ouzko o vás, dal jsem se do pláče, naříkal jsem, volal jsem, - nic, nikde nic! - Bartoň s ostatními dal se do práce, hrabali. Po dlouhé chvíli, nenadále, několik kroků od nás, vylezla ze sněhu tyčka s modrou zástěrkou, hned jsem ji poznal Rozynčinu. Oh! to byla radost! „Dobře jsme uhodli,“ vykřikl Bartoň, „jen s chutí do toho!“ Tu bylo hned odhazování; - dostali jsem se na komín. -

T. Než jsme se nadáli - zazněl nám hlas radostný, hlas ochrany, hlas našeho anděla strážce.

O. Sem, sem k mému srdci! Zde je tvé místo! (objímá ho)

T. Kdyby nebylo tebe, byli by jsme pošli.

M. A že jsem zas u vás! (líbá otce, matku, bratra, a sestru, a objímá jednoho po druhém)
Bartoň a sousedé zatím proházeli nám docela cestu, a já od dneška každou hodinu dohlídnu, aby nám zas nezapadla.

O. (smekne čepičku, okem a duchem k neb)

(vespolek radostné obejmutí)
